

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 68 af Helle Degn (S), Hanne Severinsen (V), Pernille Sams (KF), Anni Svanholt (SF), Vibeke Peschardt (RV), Bruno Jerup (EL) og Arne Melchior (CD) (se foran) vedtoges med 104 stemmer (S, V, KF, SF, RV, EL og CD) mod 5 (FP og DF).

Hermed var følgende forslag bortfaldet:
Forslag om motiveret dagsorden nr. D 69 af Pia Kjærsgaard (DF).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

18) Forespørgsel nr. F 36:

Forespørgsel til statsministeren og finansministeren:

»Hvilke oplysninger kan regeringen give om administrationen af pengemidler i ministerierne på baggrund af den kraftige kritik heraf?«

Af Kristian Thulesen Dahl (DF), Ole Donner (DF), Pia Kjærsgaard (DF) og Poul Nødgaard (DF).

(Forespørgslen anmeldt 16/1 96. Fremme af forespørgslen vedtaget 19/1 96).

Begrundelse

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Når vi fra Dansk Folkepartis side har valgt at stille denne forespørgsel, hænger det naturligvis sammen med den klare kritik, som Folketingets statsrevisorer i deres beretning om bevillingskontrollen for 1994 har givet store dele af regeringens administration.

I denne beretning gør statsrevisorerne således en lang række konkrete bemærkninger til den måde, som forvaltningen af statens midler sker på.

Folketinget skal ikke administrere de enkelte ministerier, en sådan tankegang ligger Dansk Folkeparti fjernt, men Folketinget skal udøve kontrol med regeringens embedsførelse. En del af Folketingets rolle som kontrollant varetages gennem Folketingets statsrevisorer, og derfor må Folketinget tage det særdeles seriøst, når statsrevisorerne påtaler regeringens administration.

For Dansk Folkeparti er det endvidere vigtigt, at debatten foregår i åbenhed her i Folketingsalen, bl.a. fordi det giver os mulighed for at forpligte regeringen til at iværksætte initiativer og være mere varsom med brugen af midlerne samt i højere grad lade det få konsekvenser, såfremt der sker fejl eller måske endog misbrug.

Det er på denne baggrund, at Dansk Folkeparti har valgt at stille denne forespørgsel.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Den kritik, der har været af ministeriernes bevillingsadministration og økonomistyring skyder efter min opfattelse langt over målet, og langt over målet er som bekendt også ved siden af målet.

Statens nuværende økonomisystem er præget af den reformproces, som indledtes med 1980'ernes begyndelse og kontinuerligt er videreført siden da. Nu arbejdes der med stadig mere moderne og krævende målsætninger om at sikre, at det er den rigtige kvalitet, vi får for de offentlige udgifter. I øvrigt har der langt hen ad vejen været enighed om decentralisering af ansvar og kompetence, styrkelse af ledelse og personalepolitik, nye organisationsformer, bedre arbejds gange, forenkling og brugerorientering som vigtige elementer i effektiviseringen.

Det kan ikke undgås, at der opstår vanskeligheder og begås fejl i så stor en organisation. Det bedste ville naturligvis være, at fejl slet ikke forekom, men man kan ikke forlange, at forvaltningen både er 100 pct. fejlfri og koncentrerer sig om at levere de bedste mulige resultater for pengene.

Det er mit håb, at debatten i dag vil antage de rette proportioner. Erfaringen viser jo, at en overdreven fokusering på overholdelse af regler fører til bureaukrati og passivitet. Det er vigtigt, at væsentlige fejl påpeges og rettes, og det er jeg ganske enig i, men proportionssansen må ikke gå tabt. I så fald risikerer vi, at initiativ og engagement gradvis siver ud af den offentlige forvaltning til skade for borgerne og til skade for erhvervslivet.

Finansministeren (Mogens Lykkesøft):

Jeg skal i direkte forlængelse af statsministerens bemærkninger gøre nogle enkelte uddybende.

Staten er jo den største virksomhed i landet. Det er 300-400 mia. kr., vi håndterer, fordelt på

flere tusinde administrative enheder. Den statslige økonomistyring skal selvfølgelig sikre, at institutionerne bruger pengene efter formålet, og at borgerne får mest muligt for deres skattekrone.

Økonomistyringen i staten har igennem de seneste år gennemgået en betydelig modernisering. De bærende elementer er decentralisering og fokus på resultaterne. Tidligere var der detaljerede regler for, hvordan ministerierne kunne anvende deres bevillinger. I dag er der færre regler, og ansvaret for, at bevillingen anvendes efter hensigten, er i højere grad lagt ud til dem, der også har det daglige ansvar. Tanken er den, at hvis man øger de enkelte institutioners muligheder for at drive institutionen under ansvar, men uden overflødig bureaukratisk overbygning, vil langt de fleste optræde ansvarligt og fornuftigt. Naturligvis vil der være situationer, hvor det ikke er tilfældet og noget går galt, men det er nok min opfattelse, at det overtrumfes og opvejes af de fordele, som afskaffelsen af forældede procedurer og ikke helt nødvendige regler kan medføre. Decentralisering af kompetence til at træffe beslutninger hører nøje sammen med, at det følges op, om resultaterne opnås. Derfor arbejdes der også i disse år med at forbedre resultatopnåelsen og resultatopfølgningen.

Med hensyn til regnskabsføring er der ikke sket de samme decentraliseringer, som jeg netop har nævnt. Det er vigtigt af hensyn til sikkerhed, kontrol og revision, at der er helt faste regler for, hvorledes statens institutioner skal regnskabsføre. Det er derfor ikke tanken at ændre her. Det er almindelig anerkendt, at sikkerheden i det statslige regnskabssystem er høj. Der er områder, hvor det er økonomisk fornuftigt, at staten udnytter sin størrelse til at opnå fordele og også her opretholde centrale retningslinjer, som statens institutioner skal følge. Det gælder f.eks. ved betalingsformidling, ved visse edb-systemer m.v. Blandt de initiativer, der i de seneste år er taget for at forbedre økonomistyringen, kan nævnes:

For det første styres en stadig større del af statens institutioner ved hjælp af en resultatkontrakt.

For det andet indføres der virksomhedsregnskaber i de kommende år. De statslige virksomheder skal aflægge egentlige regnskaber, hvor der redegøres for udviklingen i økonomien, men også for opnåelsen af resultaterne.

For det tredje er forenkling af de uhyre komplicerede tillægsbevillingslove en forbedring, der betyder, at TB kan koncentreres om det væsentlige, der er sket i løbet af året, og det vil være til glæde både for Folketinget, revisionen og for institutionerne.

For det fjerde har Finansministeriet udgivet en række publikationer, værktøjer til velfærd, en kasse med en række konkrete vejledninger i, hvordan de statslige institutioner kan drives endnu mere effektivt.

For det femte har effektivisering af betalinger gennem udbud givet ikke ubetydelige besparelser.

For det sjette har en bedre tilrettelæggelse af betalingerne ved ændring af terminer, overgang til selvstændig likviditetsforvaltning i de større styrelser også virket i positiv retning.

Der har været debat om, hvorvidt ministeriernes omgang med bevillingerne er for lemfældig, og hvorvidt der sker for mange fejl. Selvfølgelig er der eksempler med fejl og med lemfældighed. Vi har noteret os i statsrevisorernes kritik, at i antallet af bevillingskontrolberetninger fra 1990 og frem til 1994 er der et fald. 70 var der i 1990, 60 i 1991, 56 i 1992, 44 i 1993 og 37 i 1994.

Så man kan sige, at der stadig væk er ting, der skal ordnes eller gøres bedre, og det er vi meget indstillet på, men det er ikke sådan, at det er inde i en uheldig udvikling – tværtimod.

Statens økonomiske forvaltning er hvert år underlagt en grundig og meget kritisk revision fra Rigsrevisionens side, som i sine beretninger kaster lys over de økonomiske transaktioner.

Sammenligner man det over en årrække, kan man også konstatere, at uhjemlede budgetoverskridelser ikke er et meget stort problem i Danmark. Selv om der er undtagelser – og det er der desværre – er det generelt sådan, at de statslige institutioner formår at gennemføre aktiviteterne inden for de økonomiske rammer, som Folketinget gennem bevillingslovene fastlægger, og sådan skal det naturligvis også være.

Den statslige økonomistyring må siges at være forholdsvis pålidelig. En medvirkende årsag er givetvis den decentralisering, jeg omtalte før.

Det, der i disse år først og fremmest sættes på, er bl.a. i forbindelse med resultatkontrakterne og virksomhedsregnskaberne at opnå en effektivisering, så vi kan være sikre på at få mest muligt for pengene. Men den interne kontrol med overholdelsen af bevillingen, reglerne og retningslinjerne må ikke glemmes af den grund.

Og i nær fremtid vil der blive afgivet en rapport om en styrkelse af den interne kontrol og resultatopfølgning i staten – i forlængelse af de bemærkninger, som statsrevisorerne har afgivet om 1994-regnskabet.

Jeg skal afslutningsvis minde om, at i 1995 har Finansministeriet reorganiseret og styrket Økonomistyrelsen, netop med det formål, at styrelsen bl.a. får mulighed for at understøtte ministeriernes kontrol og resultatopfølgning.

Forhandling

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil gerne sige både statsministeren og finansministeren tak for besvarelsen af forespørgslen.

Det kommer ikke som nogen overraskelse, at regeringen mener, at vi er inde i en god udvikling. Det ville være underligt, hvis vi havde en regering, der har siddet i flere år, som sagde det modsatte ved starten af sådan en forespørgsel.

Jeg må også sige, at det umiddelbart lyder godt, når finansministeren siger, at der er iværksat en række initiativer på mange af de punkter, hvor statsrevisorerne påtaler fejl og sløseri. For det giver umiddelbart indtrykket af, at regeringen tager kritikpunkterne alvorligt, men det manglede jo egentlig også bare.

Når jeg alligevel tillader mig at være skeptisk, hænger det naturligvis sammen med, at det jo ikke er de rene amatører, der sidder i de tunge ministerier. Det er tværtimod personer, som i mange år har haft medansvar for forvaltningen af de offentlige midler, og derfor er det altså bekymrende, at statsrevisorerne såvel i beretningerne om de konkrete forhold som i den samlede beretning om bevillingskontrollen for 1994 efter vores opfattelse er særdeles skarpe i deres kritik.

Som jeg nævnte som begrundelse for, at vi har valgt at stille denne forespørgsel her i dag, skal Folketinget varetage sin kontrolrolle over for regeringens embedsførelse. Dette gør Folketinget bl.a. gennem de af Folketinget valgte statsrevisorer, og derfor er det så vigtigt, at vi her i Folketinget efterfølgende bruger statsrevisorerens bemærkninger som grundlag for vores kontrol af regeringens embedsførelse.

For ser vi på den beretning om bevillingskontrol, som statsrevisorerne afleverede den 10. januar i år, er der inden for en lang række ministerier sager, som giver anledning til skarp

påtale fra revisorerne, påtale, som giver indtryk af rod og lemfældighed i administrationen.

En del af det, som man kan karakterisere som rod, kan såmænd nok bunde i usikkerhed med hensyn til reglerne, og derfor er det Dansk Folkepartis opfattelse, at de cirkulærer og øvrige retningslinjer, som regulerer anvendelsen af statens midler, kritisk bør gå igennem og strammes.

Det er væsentligt at bemærke, at statsrevisorerne i deres udvælgelse af sager, hvortil revisorerne har ønsket at knytte bemærkninger, har lagt vægt på de sager, hvor afgørelsen er af principiel betydning.

Der er således tale om sager, hvor der er kommentarer og principielle bemærkninger, og ikke om en udtømmende liste over de sager, hvor der kan være baggrund for at rejse kritik.

Det er ikke Dansk Folkepartis opfattelse, at Folketinget skal forestå administrationen af statens midler. Opgavefordelingen er såmænd rimelig klar, og vi ønsker på ingen måde at ændre selve opgavefordelingen mellem på den ene side regeringens embedsførelse og på den anden side Folketingets kontrollerende rolle. Folketinget skal således efter vores opfattelse ikke være administrator, men lovgiver.

Men omvendt er det selvfølgelig også klart, at det hører med til Folketingets kontrolopgaver at være på vagt over for regeringen og påpege det, når der foregår slendrian og lemfældigheder i administrationen.

Indholdsmæssigt er der jo nok at tage fat på. Sager som Undervisningsministeriets edb-projekt, DSB-færgerne »Ask« og »Urd«, rodet i Slots- og Ejendomsstyrelsen, rodet i Sundhedsstyrelsen og problemer i Landbrugsministeriet er alle eksempler, som revisorerne påtaler.

Sprogbrugen er jo heller ikke til at misforstå. Inden for eksempelvis Undervisningsministeriets område påpeges fejl og mangler ved udarbejdelsen af tillægsbevillingsloven og ved regnskabsaflæggelsen, og blandt de konstaterede fejl og mangler var fejlagtig kontering på standardkonti, sammenblanding af finansieringskilder, manglende registrering af bevillinger, posteringsfejl, fejlagtig budgettering på hovedkonti og fejlagtig taksameterudbetaling.

Disse eksempler får statsrevisorerne til at påtale, at omlægningen til nye systemer og procedurer ikke var bedre forberedt, sådan at det store antal fejl og mangler i tillægsbevillingsloven og statsregnskabet kunne være undgået.

Inden for Sundhedsministeriets område kan et andet eksempel nævnes. Her påtales den nu nok så kendte sag om Sundhedsstyrelsens produktion af en video beregnet til AIDS-oplysning i folkeskolens afgangsklasser. På dette område konstateres gentagne overtrædelser af udbudsreglerne og en risiko for overtrædelse af habilitetsreglerne.

Denne sag får Rigsrevisionen til at udtale, at revisionen finder det uheldigt, at Sundhedsstyrelsen kun få måneder efter ministeriets indskærpelse på ny bragte sig i en situation, der indebar manglende overholdelse af EU's udbudsregler. Og statsrevisorerne påtaler her efter skarpt, at ministeren ikke på et tidligere tidspunkt sikrede, at habilitetsreglerne blev overholdt, og at reglerne for licitation blev fulgt.

Et tredje eksempel fra statsrevisorernes beretning er inden for Indenrigsministeriets område og handler om manglende forelæggelse for de bevilgende myndigheder af en ret særegen aftale.

Det fremgår, at Rigsrevisionen ved en revision i Direktoratet for Udlændinge blev opmærksom på et meget særegent fremleje-forhold mellem direktoratet og Dansk Røde Kors: Gennem fremleje-forholdet betalte direktoratet en husleje til Dansk Røde Kors, som reelt var højere end den husleje, som Dansk Røde Kors selv skulle betale til det pågældende boligselskab.

Dette giver selvsagt anledning til kritik dels af, at staten har betalt for høj en husleje og dermed reelt har givet Dansk Røde Kors et camoufleret ekstratilskud, dels af den manglende forelæggelse for de bevilgende myndigheder. Der udtales om dette forhold en skarp påtale af, at Finansudvalget ikke blev orienteret om sagen om den aftale om en merhusleje, som Justitsministeriet indgik med Dansk Røde Kors.

En mængde andre eksempler kunne nævnes, også eksempler, som ikke indgår i beretningen, såsom sagen om Tvindkoncernen, sagen om forholdene i Farvandsvæsenet og sagen om overtrædelse af budgetvejledningens regler i Statens Information, som efter vores opfattelse burde medføre, at produktionen af Statstidende udbydes i åben licitation.

Jeg skal nævne, at jeg selvfølgelig godt er klar over, at der er taget initiativ til udbedringer inden for en lang række af de konkrete eksempler, som er nævnt af statsrevisorerne, samt dem, jeg lige har nævnt. Alligevel mener jeg, at der på baggrund af disse eksempler er grund til at

udtale kritik af administrationen af statens midler, bl.a. fordi det kan konstateres, at udbedringerne ofte først sker, når offentlighedens øjne hviler på et givet område. Dermed får i hvert fald jeg den fornemmelse, at der ikke i tilstrækkeligt omfang er mekanismer, som tager højde for disse problemer.

Derfor ønsker Dansk Folkeparti, at debatten i dag kan munde ud i vedtagelsen af en dagsorden, som kan pålægge regeringen at stramme sin administration samt utvetydigt lade det få konsekvenser, når der begås fejl og lemældigheder.

Jeg skal derfor fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

»Idet Folketinget noterer sig statsrevisorernes synspunkter og kraftige kritikpunkter i »Beretning om bevillingskontrol for 1994«, opfordrer Folketinget regeringen til at stramme sine interne kontrolprocedurer og i højere grad lade det få konsekvenser, når der begås alvorlige fejl.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 70).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Pia Gjellerup (S):

Når man over en årrække ser på statens regnskaber – den store danske stat, som jo i det store billede, vi har talt om tidligere på dagen, alligevel er ret lille – så foregår der jo ikke mange ting, som ikke i meget høj grad kan tåle at stå mål med, hvad andre præsterer, og sådan skal det også være. Vi har i Danmark lagt vægt på at have en administration, som er meget tæt på at være fejlfri, og vi har indrettet et meget finmasket regelsystem, som skal understrege vores ambition om at omgås penge på en overordentlig klar og forsvarlig måde.

Centraladministrationen har rettet en række interne kontroller og resultatopfølgninger ind, vi har vedtaget en lovgivning om Rigsrevisionen, vi har de af Folketinget valgte statsrevisorer, og så har vi Finansudvalget, som samler beretningerne fra Rigsrevisionen og statsrevisorerne til en endelig behandling i forbindelse med statsregnskabet.

Vi har altså understreget, at vi ønsker at kunne sammenligne os med omverdenen, at vi i den sammenligning ønsker helst at stå som nummer et, og at vi har gjort noget for at komme til det.

At kontrollen er nøjeregnende, kan man overtyde sig om ved at læse rigsrevisionsberetningerne, og det gør vi i Finansudvalget. Særlig husker jeg for ikke så forfærdelig lang tid siden en beretning om kødkontrollen. Der blev talt, målt og vejat, og resultatet var, at kødkontrollen faktisk gjorde, hvad den skulle. Men undervejs fik man i kontrollen nye ideer med hensyn til tilrettelæggelsen af arbejdet og mulighederne for at effektivisere arbejdsgangene og gode råd om, hvordan regnskabet kunne tilrettelægges bedre og klarere.

Så selv de steder, hvor man ikke umiddelbart finder noget eller har et håndgribeligt resultat at vise frem for offentligheden i form af fejl, som man kan udbedre, får man altså i processen inspiration til at gøre tingene endnu bedre.

Det er altså nødvendigt med en tæt og nøjeregnende kontrol, ikke fordi der synes at være så forfærdelig meget at finde, men noget, oftest mindre sager, er der dog. Men det helt afgørende er, at man med en nøjeregnende kontrol hele tiden skærper indsatsen for at holde pinlig orden i det meget store husholdningsregnskab.

Og de mange mennesker, der har med økonomien og regnskaberne i staten at gøre, skal vide, at deres arbejde er nødvendigt og værdifuldt, og de skal vide, at det, der er undersøgt, og som ikke kritiseres, er ordentligt arbejde. Men vi kan aldrig finde på at rose, selv om det vel også en gang imellem var på sin plads.

Men når vi nu har emnet til drøftelse her i salen – hvilket ikke hører til det sædvanlige – så mener vi i Socialdemokratiet, at det er helt på sin plads også at lægge op til en drøftelse af de samlede bemærkninger fra statsrevisorerne, der kom i anledning af bevillingskontrollen for 1994, og statsrevisorernes bestemt ikke helt milde kritik.

Som også finansministeren har gjort det – det kunne jeg høre i indledningen – har jeg kigget på de sager i 1994, som har givet anledning til statsrevisorernes bemærkninger, og der er indimellem sager – som det har været nævnt af hr. Kristian Thulesen Dahl – hvor der er grund til at gribe ind, omlægge procedurerne og gøre sig beredt til ikke at gentage fejlene.

Men samlet svarer billedet meget nøje til de mange foregående år, måske endda med en ten-

dens til, at antallet af sager er en lille smule mindre. Til gengæld er nogle af dem måske lidt mere iøjnespringende.

Så når man læser statsrevisorernes bemærkninger, skal man også kende statsrevisorernes måde at udtrykke sig på, ellers kunne man gå hen og få et ikke retvisende billede af situationen, og det ville jo være lidt skævt, eftersom det netop er det, revisionen i høj grad kredser om.

Vi er alle her i salen optaget af fortsat at kunne opretholde den størst mulige orden, hvorfor vi også vil se med skarpe øjne på de sager, der giver anledning til kritik.

Et par eksempler har i den seneste samling givet anledning til betydelig aktivitet i Finansudvalget, hvor vi har fulgt forskellige ministres reaktioner i anledning af revisionsberetninger, hvor der har været væsentlige problemer at fremdrage.

Ligesådan må vi alle være optaget af at følge de initiativer, der tages og skal tages i forhold til den interne kontrol i centraladministrationen og resultatopfølgningen, således at fejl kan minimeres og måske helt undgås.

For at vi også her i salen kan understrege denne linje, skal jeg tillade mig på vegne af Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti, Det Radikale Venstre, Enhedslisten og Centrum-Demokraterne at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

»Idet Folketinget konstaterer, at Folketingets statsrevisorer finder det kritisabelt, at der stadig forekommer lemfældig omgang med bevillings-systemet, opfordrer Folketinget regeringen til at styrke den interne kontrol og resultatopfølgning.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 71).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg er meget enig med fru Pia Gjellerup i, at noget af det, der sikrer, at der er orden og renlighed, er, at der er en vis form for kontrol, og at der er en vis form for sund skepsis over for det, der foregår.

Fru Pia Gjellerup sagde derefter, at det jo ikke er så ofte, vi tager en debat om disse ting her i Folketingssalen, og så vil jeg bare stiltfærdigt tillade mig at påpege, at jeg faktisk tror, det er meget sundt at gøre det. Det er selvfølgelig også derfor, vi har bragt sagen frem her i salen, for vi tror faktisk, at det i højere grad kan være med til at skærpe opmærksomheden om, at der skal være rene linjer over det hele.

Jeg må også sige, at jeg ikke er enig i, at det ser så rosenrødt ud, som fru Pia Gjellerup giver udtryk for. For jeg finder faktisk, at der er sket fejl en lang række steder, og at man jo også efter, at der i konkrete tilfælde er blevet påpeget fejl, alligevel har fortsat en praksis, der ikke var i orden, hvilket jeg nævnte nogle konkrete eksempler på – det var bl.a. noget af det, der bliver bemærket i den seneste beretning – og sådan nogle ting må ikke forekomme. Der kan selvfølgelig ske fejl, men når det så bliver bemærket, at de skal rettes, er det helt uhørt, at de ikke bliver det.

Om det dagsordensforslag, som fru Pia Gjellerup nu har fremsat på vegne af en række partier, vil jeg sige, at der, så vidt jeg kan se, er én forskel mellem det dagsordensforslag og så det dagsordensforslag, som Dansk Folkeparti har stillet, og det er, at man ikke i fru Pia Gjellerups dagsordensforslag nævner noget om, at det i højere grad skal få konsekvenser, hvis der begås alvorlige fejl.

Og jeg vil egentlig godt spørge, hvad baggrunden er for ikke at have den pind med, for hvis det er en tanketorsk – hvis jeg må tillade mig at bruge det udtryk – kunne det jo være, at forslagsstillerne til det dagsordensforslag kunne få den pind med, for så ville de to dagsordensforslag jo ligne hinanden.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Selv om det har været svært at komme til at kommunikere med hr. Kristian Thulesen Dahl i forbindelse med forberedelsen af denne forespørgsel, tror jeg ikke, det kan være forbigået hr. Thulesen Dahls opmærksomhed, at vi faktisk synes, den eftersætning, der er i den dagsorden, som hr. Thulesen Dahl just har fremsat for Folketinget – eftersætningen om i højere grad at lade det få konsekvenser, når der begås alvorlige fejl – er en eftersætning, vi af gode grunde har ganske meget imod, og det er ikke en tanketorsk.

Jeg kan forstå, at den viden ikke er trængt frem til hr. Thulesen Dahl, og det kan vi jo så udveksle nogle tankespind om i forbindelse med, hvad vi i øvrigt taler om. Men jeg vil gerne have at vide, hvad hr. Thulesen Dahl mener med eftersætningen.

Sådan som jeg ser den, handler den om, at vi i Folketinget skal gribe langt ind i ministeransvaret og blande os i nogle embedsmænds funktioner, hvilket Folketinget klogeligt bør holde sig langt fra, og derfor er der et andet dagsordensforslag, hvor der er rene linjer, hvor vi ved, hvem vi kan pålægge ansvaret, og hvor vi holder folketingskontrolproceduren adskilt fra ministerkontrollen. Det synes jeg er fuldstændig afgørende.

Derfor håber jeg faktisk, at der er ganske mange partier, der – således som dagsordenerne tegner sig – vil bakke det op, vi er enige om, nemlig at sørge for, at kontrollen og den kritik, der kommer ud af kontrollen, bakkes op, og at kontrolprocedurerne og resultatopfølgningen skærpes.

Det har finansministeren i øvrigt stillet os i udsigt at vi får lejlighed til at følge derved, at der inden for en overskuelig fremtid kommer en rapportering om, hvad der er gjort her, og det synes jeg er ganske gunstigt. Det vil vi i hvert fald fra Socialdemokratiets side se frem til.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nej, jeg tænkte såmænd nok, at det ikke var en tanketorsk. Så langt kan tankespindet i hvert fald få lov til at række.

Jeg mener naturligvis under ingen omstændigheder, at den anden pind i det dagsordensforslag, jeg har fremsat, griber ind i ministeransvarlighedsloven.

Det, som jeg mener denne folketingsdebat skal dreje sig om, er at udstikke nogle klare signaler, og når fru Pia Gjellerup i sit tidligere ordførerindlæg gjorde det klart, at netop denne kontrol – det, at man bider dem lidt i haserne – skaber en højere grad af renlighed, synes jeg, det er vigtigt, at Folketinget også sender det signal, at hvis der begås alvorlige fejl i administrationen, skal det også have konsekvenser.

Det er klart, at Folketinget ikke kan blande sig i, hvilke konsekvenser det i den konkrete situation skal have, men jeg mener, at det er vigtigt, at Folketinget sender et utvetydigt signal om, at hvis der i den statslige administration begås

alvorlige fejl, får det også konsekvenser for dem, der begår fejlene.

Det synes jeg er et vigtigt signal for Folketinget at sende til regeringen, hvorefter regeringen ved, hvad Folketinget mener om en sag, for så er det jo klart, at hvis en minister ikke ønsker at følge det, som Folketinget har sagt om sagen, så er det noget, som man må tage op, og så kan man komme ind på de ting, som fru Pia Gjellerup diskuterer.

Jeg mener klart, at Folketinget – også med ministeransvarlighedsloven i hu – kan komme med sådan en opfordring, som der er tale om her.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

For det første forbløffer det mig, at hr. Kristian Thulesen Dahl kan være i tvivl om, hvorvidt en minister, der stiller i Folketingets Finansudvalg for at fortælle, hvad der er baggrunden for en kritisk revisionsberetning, går hjem i sit ministerium og siger noget eller gør noget, som er velegnet for det pågældende ministerium til at få orden i sagerne. Jeg undrer mig faktisk over, at man tror, at den pågældende minister, når vedkommende går fra Finansudvalget, bare siger: Det var det. For det er der ikke noget der tyder på.

Det andet drejer sig om hr. Thulesen Dahls opfattelse af, hvad der er et klart signal. Hvad betyder f.eks. »i højere grad«? Og hvad er »alvorlige sager«? Hvis vi nu tager udtrykket »i højere grad«, hvad er så den normale grad? Og hvad er hr. Thulesen Dahls opfattelse af, hvad der sker i dag i forhold til embedsmænd, der er ansvarlige for sager, der går galt? Hvad er hr. Thulesen Dahls opfattelse af det? Det bør vi jo have fastlagt, før vi også kan tale om, hvad der i højere grad skal ske.

Er dette »i højere grad« ikke, at det skal ske mere offentligt? Hvis det er tilfældet – og det tror jeg faktisk det er – må jeg sige, at så bliver jeg gladere og gladere for, at den pind ikke er med i den dagsorden, jeg har foreslået.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nej, det er det ikke, og vi kan selvfølgelig godt tage en lang diskussion om fortolkningen af et ord det ene sted eller det andet sted, men det, jeg konstaterer på baggrund af denne udveksling af korte bemærkninger, er klart og tydeligt, at fru Pia Gjellerup og regeringspartierne ikke

ønsker at medvirke til at give det signal til regeringen, at det i højere grad skal have konsekvenser, hvis der begås alvorlige fejl, og det tager jeg selvfølgelig til efterretning. Men med det ståsted, som jeg har, mener jeg altså, at der er behov for at give det signal. Det mener fru Pia Gjellerup ikke, og så må jeg selvfølgelig tage til efterretning, at der er den holdningsforskel mellem fru Pia Gjellerup og mig selv.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Selv om jeg altså ikke får noget svar på, hvad hr. Kristian Thulesen Dahl som forslagsstiller til en dagsorden mener med, hvad der er den normale grad, og dermed heller ikke kan få at vide, hvad der er en højere grad, må jeg selvfølgelig respektere hr. Thulesen Dahls ståsted. Men det ståsted må så være et ret dybt og mørkt hul, og det er i hvert fald ikke et klart signal, der sendes op fra det dybe og mørke hul, når der står, at man i højere grad skal lade det få konsekvenser, og der så intet foreligger om, hvad der er den normale grad.

Der er jo ikke nogen antydning af, hvilke konsekvenser der i højere grad skulle være konsekvenser, og jeg synes, det er pinagtigt at høre om et klart signal, når der ikke er nogen antydning af, hvad indholdet skal være.

Christian Mejdahl (V):

Med forespørgslen til statsministeren og finansministeren om, hvilke oplysninger regeringen kan give om administrationen af pengemidler i ministerierne på baggrund af kritikken heraf, bliver Rigsrevisionens og statsrevisorernes påpegnings af fejl og mangler fulgt op.

Som udgangspunkt er det vigtigt for mig på Venstres vegne at fastslå, at der i så stor en husholdning som statsens mellemrum vil opstå fejl, menneskelige såvel som tekniske. Det skal der da også være plads til, men det skal så absolut være undtagelsen.

Og der sker for mange fejl. Vi oplever det i Finansudvalget, og vi ser det i Rigsrevisionens og statsrevisorernes beretninger, og eksemplerne er jo desværre mange. Jeg vil kort fremhæve nogle stykker:

Direktoratet for Udlændinges overbetaling til Dansk Røde Kors for fremleje af en ejendom i København. Den overbetaling medførte et skjult statsligt tilskud til Røde Kors på 3 mio. kr. over en 5-års-periode, og Finansudvalget blev ikke orienteret.

Sundhedsstyrelsen har i flere tilfælde haft problemer med at overholde habilitets- og licitationsreglerne. Selv kort tid efter den velkendte sag med AIDS-oplysningsvideoen, hvor styrelsen fik påtale fra såvel Sundhedsministeriet som Rigsrevisionen, undlod den igen at udbyde en kampagne i licitation.

Arbejdsministeriet greb ikke ind, da AMU-centeret Nordvestsjælland i 1994 overskred sit budget med 33 pct., oven i købet efter en sanering af økonomien i 1992.

Undervisningsministeriet havde rod i regnskabet for 1994, da det ikke i tilstrækkelig grad havde forberedt indførelsen af et nyt budgetsystem.

Miljøministeriet gav en utilstrækkelig redegørelse for anmærkninger til tillægsbevillingsloven vedrørende virksomhedsoversigter, og Finansudvalget blev ikke ordentlig orienteret om afvigelser i budgettet.

Landbrugsministeren glemte at underrette Finansudvalget om, at et edb-projekt i Planteavlsvirksomheden blev ca. 50 pct. dyrere end anslået og bevilget – på trods af, at grundloven entydigt fastslår, at ingen udgift må afholdes uden hjemmel i en af Folketinget vedtaget finanslov, tillægsbevillingslov eller midlertidig bevillingslov. I et lignende tilfælde glemte trafikministeren at underrette Finansudvalget om, at flytningen af Færdselsstyrelsen blev væsentlig dyrere end budgettet.

Et andet eksempel på den statslige administrationslemfældige omgang med borgernes skattekrone er statens garantistillelse til Københavns Kommune ved købet af en række ejendomme og grunde, hvor det viste sig, at aktiverne var væsentlig mindre værd end de oplyste og ansøgte beløb. Hvordan aktiverne kunne opgøres til 295,8 mio. kr., når det senere viste sig, at de kun var 126,2 mio. kr. værd, står for mig hen i det uvisse, og det vidner om manglende respekt for statens midler. Det samme gør sagen om Tvindskolerne. Der har jo i flere år været mistanke om, at Tvindskolerne udnyttede og misbrugte de statslige tilskudsregler, men der har ikke tidligere været den fornødne vilje til at kontrollere og sikre, at skattemidlerne blev anvendt korrekt. Det sker heldigvis nu. Der kunne også tages fat i helt andre sager, f.eks. det hensigtsmæssige i brugen af mange milliarder kroner til Arbejdsministeriets orlovsordninger m.v. Men det er jo ikke kun regeringens ansvar, det er hele Folketingets ansvar.

På baggrund af disse og andre sager støtter Venstre kraftigt statsrevisorernes kritik af de omtalte forhold, og for i videst muligt omfang at undgå lignende sager fremover vil jeg på Venstres vegne over for regeringen pointere nødvendigheden af, at ministrene af hensyn til Folketinget sikrer, at alle relevante oplysninger af betydning for statens finanser så hurtigt som muligt forelægges for Finansudvalget. Større merudgifter kan jo ikke afholdes uden udvalgets accept.

Venstre er af den opfattelse, at den øgede frihed i bevillingssystemet fordrer større klarhed om, hvor grænsen går mellem det tilladte og ikketilladte. Vi er bekymrede for, at friheden i budgetsystemet til overførsel af opsparing og genbevilling til senere forbrug forringer Folketingets muligheder for at få overblik over statsregnskabet, og meget tyder på, at det netop er tilfældet.

Venstre kan ikke acceptere sløseri med statens midler. Manglende respekt for fastsatte regler må få klare konsekvenser for de ansvarlige, og afslutningsvis vil jeg derfor kraftigt opfordre regeringen til at stramme op, så vi undgår slendrianmentalitet og ligegyldighed i den statslige administration.

For så vidt angår de to fremsatte dagsordensforslag, har jeg kunnet lytte mig til, at den væsentlige forskel mellem de to forslag ligger i spørgsmålet om konsekvenser for de ansvarlige. Som jeg allerede har sagt, må manglende respekt for fastsatte regler medføre konsekvenser for de ansvarlige, det er i hvert fald Venstres opfattelse. Men da Dansk Folkepartis dagsorden næppe kommer til afstemning, vil vi stemme for den af fru Pia Gjellerup stillede dagsorden, som bakker statsrevisorernes kritik op. Vi lægger vægt på, at det gøres om ikke af et enigt Folketing, så i hvert fald af et stort flertal i Tinget.

Pia Christmas-Møller (KF):

Målt med international målestok har vi her i Danmark en velfungerende statsadministration. Vore problemer kan på ingen måde sammenlignes med dem, vi ser i visse andre europæiske lande, og godt for det. Men målt med vores egen målestok kan og skal tingene til gengæld gøres bedre. Lad mig citere statsrevisorernes bemærkninger i beretningen om Rigsrevisionens virksomhed for 1995:

»Statsrevisorerne finder det kritisabelt, at der stadig forekommer lemfældig omgang med bevillingssystemet og mangelfuld forvaltning

og økonomistyring. I en lang række sager er der eksempler på, at Finansministeriets behandling af bevillings- og regnskabsmæssige spørgsmål forekommer usikker.»

Og efter at have henvist til 13 sager siger man videre:

»Statsrevisorerne må igen konstatere, at overførsel af opsparing og genbevillinger til senere forbrug atter er steget væsentligt. Statsrevisorerne bemærkede i beretningen om bevillingskontrollen fra 1993, at den ændring af opsparringsordningen, som blev forudsat på finansloven for 1995, og hvorefter overførslerne reduceredes med en generel afgift, ikke sikrede mod budgettænkning på tillægsbevillingsloven. Afgiftsordningen er atter afskaffet, men statsrevisorerne må fastholde, at Folketingets styring af bevillingerne skal opretholdes, og vil følge, om en præsentation i anmærkningerne til finansloven er tilstrækkeligt.«

Det er altså temmelig skarpe formuleringer, statsrevisorerne anvender i den seneste beretning, og man må derfor forvente, at regeringen ikke bare tager kritikken til sig, men også går aktivt ind i en opstramning af procedurerne for den interne kontrol og resultatopfølgning.

At der er behov for at gå tingene efter i sømmene, kan dokumenteres af en lang række sager, som Rigsrevisionen har behandlet. Lad mig nævne sagerne om Statens Konfektionsfabrik og Statens Informationstjeneste, hvor der blev afdækket alvorlige fejl. Det samme skete i de to meget store sager vedrørende AIDS-kampagnen og Undervisningsministeriets håndtering af et nyt edb-system for de videregående uddannelser. Men hermed er listen over sager ikke udtømt, hvilket også med al tydelighed fremgik af hr. Mejdahls indlæg, og der er vel at mærke tale om sager, hvor der er blevet afdækket meget graverende fejl og tilsidesættelser af eksisterende regler.

Der er altså behov for en væsentlig opstramning på en række områder, så man primært undgår disse grove fejl og sekundært griber ind så tidligt som muligt, når noget er ved at gå skævt. Det er utilfredsstillende, at der i mange sager først er blevet grebet ind, når der er sat politisk spot på sagen. Der er behov for, at systemet også styrkes på kontrol- og konsekvenssiden.

Vi kan derfor fra konservativ side bakke statsrevisorerne kritik fuldstændig op, og vi kan støtte begge de fremsatte dagsordener.

Tommy Dinesen (SF):

Da mit partis ordfører, hr. Jes Lunde, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre SF's synspunkter.

Inden jeg går ind i debatten om alle de eksempler, de andre ordførere har nævnt på, at der fra tid til anden har været rod i ministerierne, vil jeg allerførst starte med at undre mig over, at det mest markante og helt uden sammenligning langt det dyreste eksempel på dårlig offentlig forvaltning af pengemidler tilsyneladende stadig er noget, man ikke kan få en fornuftig debat om i Folketinget. Jeg tænker her på finansieringen af statens gæld. Staten har i årevis finansieret sin gæld ved salg af danske kroneobligationer, selv om det kunne være gjort betydelig bedre ved, at staten optog direkte lån i udlandet til en lavere rente.

SF har kritiseret denne politik i flere år, og Det Økonomiske Råd, vismændene, har på det seneste bakket vores kritik op. Men af uforståelige grunde har det været umuligt at råbe flertallet af partierne herinde op i sagen. Det er muligt, man af hensyn til roen på valutamarke-derne og børserne ikke skal snakke så meget om den slags, men kunne man ikke i det mindste meget snart tage fat på i al stilhed at føre en klogere gældspolitik? Så skal vi nok lade være med at larve op. Men så længe der intet sker, vil vi blive ved med at rejse spørgsmålet, fordi vi synes, det er forrygende forkert at sætte milliarder til på at låne til forkerte renter.

Tanken med debatten i dag er at behandle de sager, der løbende har været med bevillingsoverskridelser og regnskabsmæssigt og administrativt rod i ministerierne. Det vil nok være klogt at gøre sig klart, at man aldrig vil kunne få en 100 pct. fejlfri administration, når flere hundrede tusinde offentligt ansatte skal forvalte et trecifret milliardbeløb. Men både Rigsrevisionen, statsrevisorerne og Finansudvalget bringer hele tiden eksempler på, at ministerierne er helt urimelig langsomme til at rette op på konstaterede fejl. Lad mig nævne de kaotiske tilstande i Slots- og Ejendomsstyrelsen, den komplette mangel på bevillingsmæssig kontrol ved Undervisningsministeriets edb-projekt for de videregående uddannelser og Landbrugsministeriets administration af EU-midler som eksempler på, at opfølgningen af konstaterede fejl er alt for langsommelig.

Tilsvarende er det også på sin plads med et hjertesuk over de mange eksempler på, at det nærmest kommer som en bombe for et ministe-

rium, når ministeren får vedtaget et lovforslag. Ofte har man tilsyneladende ikke gjort sig de fjerneste tanker om, hvordan loven skal administreres, og derfor kan der gå måneder, inden den administrative side er på plads og fungerer betryggende. Det er efter SF's opfattelse helt uholdbart.

SF støtter generelt de kritiske bemærkninger fra statsrevisorerne, og derfor er det også på sin plads at lade debatten munde ud i en dagsorden, der opfordrer alle regeringens ministre til at skærpe den kritiske holdning og tage hårdt fat på at gennemføre de strammere procedurer helt ude i de yderste led af ministerierne, så fejlene kan rettes hurtigere. Der skal ske en konsekvent opfølgning af svagheder i den administration, som på mange områder ofte er ganske væsentlig for mange menneskers hverdag.

SF stemmer naturligvis for den dagsorden, vi er medforslagsstiller til.

Bjørn Elmquist (RV):

Ved en debat som denne er det vigtigt at gøre sig klart, at der er to problemkredse: Der er systemfejlene – altså holdningen til systemet og spørgsmålet, om det er et forsvarligt system, vi har stablet på benene – og mere konkret om der kan være tale om lemfældig omgang med systemet eller med midlerne.

For så vidt angår systemet, vil vi i Det Radikale Venstre gerne tale med pæne og rosende ord om den øgede decentralisering, der finder sted i den danske centraladministration, for så vidt angår anvendelsen af midlerne og det konkrete ansvar for dem. Vi mener, det er meget vigtigt, at vi kom bort fra en situation, hvor der sad nogle folk og disponerede og kunne bruge løs af midlerne, uden at det i og for sig var dem, der havde ansvaret for bevillingerne. Sådant systemfejl, som jeg vil kalde det, er dødsensfarlig, og den er vi heldigvis kommet bort fra.

Spørgsmålet er så: Er der noget, der kan decentraliseres yderligere? Vi vil i hvert fald advare imod, at f.eks. regnskabsføringen og resultatopgørelsen decentraliseres. Som finansministeren var inde på, mener vi, det er vigtigt, at den slags sker fra centralt hold og dermed også ud fra ensartede kriterier, så der ikke kommer nogen vilkårlighed ind her. Det er helt fint, at man kan sidde i det daglige og disponere og også kan drages til ansvar for det. Men resultatopgørelsen og selve regnskabsføringen skal helst foretages et andet sted på et lidt andet plan og ud fra ensartede principper for hele central-

administrationen, og den balance, man har fundet frem til, vil vi meget gerne forsvare.

Kommer vi til den anden gruppe spørgsmål, nemlig angående den lemfældige omgang med midlerne og systemet, vil vi godt fremdrage nogle af de forbedringer, man har foretaget, for så vidt angår styringen af systemet. Finansministeren nævnte resultatkontrakterne, virksomhedsregnskaberne og den forenkling af tillægsbevillingsloven, der fandt sted sidste år. Vi vil også gerne tilslutte os det, han sagde om udbud og en bedre tilrettelæggelse af betalingerne. Der er sådan set ingen grund til at slå om, hvem der har æren herfor, men der har inden for de seneste år fundet en forbedring sted, og det er ganske vigtigt.

Vi har oprettet en ordning med en uvildig vurdering af, hvad der foregår, og hvordan midlerne bruges. Rigsrevisionen blev i 1991 gjort uafhængig og lagt under Folketinget, og vi synes, det er en meget vigtig forbedring. Vi har også vores statsrevisorer, som jo er en mærkelig mellemting mellem en politisk instans og en revisionsinstans. Der er masser af mennesker, der simpelt hen ikke forstår begrebet statsrevisorer: Hvad er det for en type personer, hvilke beføjelser har de, og hvad er det, de skal revidere? Men når man sætter sig lidt ind i, hvad det drejer sig om, mener vi også fra Det Radikale Venstres side, at det er en god ordning, og flere ordførere har udtrykkeligt sagt her fra talerstolen, at de bakker helt op om det, statsrevisorerne har sagt. Jeg tror ikke, der findes noget parti i Folketinget, som ikke bakker statsrevisorernes udtalelser op.

Man skal selvfølgelig være forsigtig med, hvad der lægges i dem, og hvad man generelt kan udlede af dem, for der er god anledning til at bede om påholdenhed, nøjagtighed og præcision. Men begynder man at tale om sløseri eller lemfældig omgang, skal man veje ordene på en guldvægt.

Er der et større antal klager nu end før? Finansministeren var inde på nogle opgørelser, og nogle af ordførerne har også været det. Det kan være svært at afgøre præcist ud fra antallet, om der i dag er en mere lemfældig omgang med midlerne end tidligere, for enhver enkelt sag kan dække over mere end flere småsager. Men det er vores indtryk – og det skal også gå den vej – at der bliver færre af slagsen, og når de bliver antruffet, bliver der grebet ind.

Det fører mig over til en diskussion af dagsordenerne, og her synes jeg stadig, vi mangler et

svar på det, fru Pia Gjellerup efterlyste: Hvad betyder »i højere grad«? Skal der flere tjenstemandsager til? Skal der være strengere straffe? Skal der være kraftigere sanktioner? Skal det gå hurtigere? Skal det ske i større offentlighed? Hvad skal der ske? Hvad ligger der i ordene »i højere grad«?

I den forbindelse har jeg også hæftet mig ved, at både Venstres og De Konservatives ordførere sagde, at man kunne støtte begge dagsordener. Det forstår jeg simpelt hen ikke. Jeg synes også, jeg hørte hr. Christian Mejdahl sige, at Venstre godt kan stemme for regeringens dagsorden, fordi den formentlig vil komme til afstemning først, men det har man jo som parti indflydelse på. Man kan stille sig bag det ene dagsordensforslag eller bag det andet, og jo flere der står bag et dagsordensforslag, desto større udsigt er der til, at det kommer til afstemning først, og at man dermed kan vise sin konkrete stillingtagen til det.

Men den efterlysning, fru Pia Gjellerup fra Socialdemokratiet var inde på i både sin ordførertale og i de korte bemærkninger, er ubesvaret af både hr. Kristian Thulesen Dahl, som har stillet dagsordensforslaget, og fra Venstres og De Konservatives side. Om vi får svaret, er jo sådan set af underordnet betydning, men jeg synes, det er svært at vide præcis, hvad der ligger i denne noget nær eneste forskel mellem de to dagsordensforslag. Vi mener, at der bliver grebet ind, og at der skal gribes ind, og hvis ministre afholder sig fra at gribe ind over for folk, der omgås systemet eller midlerne lemfældigt, har Folketinget jo også mulighed for at påtale det over for den enkelte minister i henhold til ministeransvarlighedsloven. Men som jeg forstår det, er det ikke ministeransvarlighedsloven, man vil have strammet op på, men forholdet til tjenstemændene.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg er egentlig glad for hr. Elmquists afsluttende bemærkninger, for man kunne jo fristes til at tolke dem på den måde, at hr. Elmquist ville være mere striks og være parat til her i Folketinget at påpege over for en minister, at man skal gribe hurtigere ind over for både tjenstemænd og embedsmænd generelt, når der forekommer fejl.

Men jeg vil godt sige, at jeg har forsøgt at lægge op til en debat om de overordnede principper og om, hvilket signal Folketinget skulle

give til regeringen. Man kan selvfølgelig godt bede om konkrete eksempler på, hvor der for os at se skal gribes ind i højere grad, og her vil jeg godt sige, at i eksempelvis skandalesagen med »Ask« og »Urd« er det vores opfattelse, at den private person, der var involveret, nærmest var stråmand. Han blev anmeldt for bedrageri, og han er efterfølgende gået konkurs, men den offentlige part, kan man sige – lederen af rederi-afdelingen – er stadig væk i systemet og er blevet forfremmet. Det er da en konkret sag, man kan gribe ind i rent politisk.

Hvis det var os, der havde siddet med ansvaret på regeringstaturetterne, var der blevet grebet kraftigere ind, og det er det signal, vi gerne vil have lov til at give regeringens ministre med dette konkrete eksempel. I spørgsmålet om Sundhedsstyrelsens håndtering af de problemer, der var dér, tilkendegav vi også i den meget store offentlige debat, der var på det tidspunkt, sagen rigtig var fremme, at vi mente, man skulle gribe hurtigere ind over for de ansvarlige på området.

Der er selvfølgelig konkrete områder, hvor vi mener, man kunne stramme procedurerne og gribe hurtigere ind over for de embedsfolk, som begår fejl. Men vi har lagt vægt på, at vi ikke vil anfægte rollefordelingen med Folketinget på den ene side og regeringen på den anden side. Det, vi har ønsket med debatten, har været, at Folketinget skulle give et signal til regeringen om, at Folketinget gerne ser, at der bliver skredet ind i den slags sager, og jeg synes, det er et signal, som Folketinget sagtens kan give. Men jeg må jo notere mig, at der er en forskel mellem de to dagsordener, og at der er nogle partier herinde, som ikke i dag ønsker at give det signal, som Dansk Folkeparti ønsker, og det tager jeg selvfølgelig til efterretning.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Hr. Thulesen Dahl interesserer sig for, om Det Radikale Venstre måske kunne stemme for Dansk Folkepartis dagsordensforslag, og jeg vil da sige, at mange af elementerne er de samme. Men det, der virkelig er anstødsstenen, er dette »i højere grad«, for ellers minder de to dagsordensforslag jo en hel del om hinanden.

I den dagsorden, vi er medforslagsstiller til, opfordres Folketinget og regeringen til at styrke den interne kontrol og resultatopfølgning, og i de ord ligger der jo ganske meget. Men igen mener vi, at det må være den til enhver tid sid-

dende regerings politiske ansvar at gå ind i de konkrete sager, hvor omstændighederne jo kan være vidt forskellige, så det kan være svært på forhånd at anvise en bestemt model og sige: Sådan bør det være. Så jeg vil faktisk opfordre hr. Thulesen Dahl og andre, som kan gå ind for Dansk Folkepartis dagsorden, til at stemme for regeringens i erkendelse af, at den ikke er så ringe endda, som man siger i Jylland.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hr. Elmquist bemærkede, at Dansk Folkepartis dagsordensforslag siger, at der skal anvendes en bestemt model – jeg tror, det var det ord, hr. Elmquist brugte – for, hvordan man skal gribe ind i situationer, hvor man mener, der er begået fejl, så der bør ske noget. Det vil jeg gerne anfægte. I det dagsordensforslag, vi har stillet, nævnes der ikke en bestemt model. Vi siger generelt, at det i højere grad skal få konsekvenser, når der begås alvorlige fejl, og på foranledning har jeg begrundet det. Der har været nogle konkrete situationer, hvor vi har ment, der burde være grebet mere aktivt ind, og det har vi tilkendegivet i forbindelse med debatten om de konkrete sager, bl.a. om Sundhedsstyrelsen.

Jeg vil selvfølgelig også tilkendegive her i dag, at det er vores politiske holdning, og jeg mener, det er Folketingets ret at give det signal til regeringen, at et antal partier ønsker, at regeringens ministre griber mere håndfast ind over for de situationer. Derfor mener jeg også, det er helt ude af trit med virkelighedens verden at begynde at tale om, at Folketinget med et sådant signal til regeringen anfægter ministeransvarlighedsloven. Det mener jeg under ingen omstændigheder. Det er naturligvis ministerens ansvar at holde justits i sit ministerium, og hvis Folketinget ikke mener, ministeren gør det tilstrækkelig godt, har vi jo klare regler om, hvad vi så kan gøre. Men det anfægter selvfølgelig ikke Folketingets ret til at give regeringen et signal i form af en dagsorden om, hvordan man mener, regeringen bør udmønte sin embedsførelse, og det er i al beskedenhed det, der ligger i Dansk Folkepartis dagsordensforslag.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Hr. Kristian Thulesen Dahl har nu to gange nævnt »Ask« og »Urd« som eksempel på en sag, der burde have været forhindret, men jeg opfatter »Ask« og »Urd«-sagen som noget ganske

andet. Det var jo en politisk beslutning, der blev taget med én stemmes flertal her i Folketinget. Det var ikke embedsmændene som sådan, man kunne hænge op på den, og den pågældende rederichef blev også fyret, så derfor mener jeg, det er en helt anden sag.

Kim Behnke (FP):

Når man rejser i andre lande og diskuterer deres bevillingssystemer med deres respektive politikere, opdager man, at det system, vi har fået udviklet i Danmark, faktisk er ganske udmærket. Der er ikke ret mange andre steder, hvor der er den meget, meget grundfæstede tradition for, at parlamentet er så stærkt inddraget i både selve bevillingsproceduren, opfølgningen og den efterfølgende kontrol, men det skyldes selvfølgelig, at en lang række andre lande har tradition for flertalsstyre, det vil sige, at der sidder regeringer med et stort flertal bag sig, mens oppositionen blot har en perifer rolle i de pågældende parlamenter.

I Danmark har vi oftest mindretalsregeringer, hvilket betyder, at regeringen til enhver tid skal kunne stå til ansvar over for Folketinget for sine handlinger. Når Folketinget vedtager en finanslov, sker det i fuld åbenhed efter meget lange diskussioner og meget lange forhandlinger, og efterfølgende er det sådan, at de aktstykkebevillinger osv., der gives, også for langt størstepartens vedkommende er noget, hele Folketinget har indsigt i, selv om de konkrete afstemninger foregår i Finansudvalget.

Når året er forbi, præsenteres Folketinget for en tillægsbevillingslov. Her har der indsnæget sig den tradition, at det stort set kun er Fremskridtspartiet, der tager ordet under debatten om tillægsbevillingslovene, men ellers er det jo en invitation til, at hele Folketinget kan tage en diskussion om den konkrete anvendelse af pengene det pågældende år.

Det hele sendes efterfølgende til behandling i Rigsrevisionen, og jeg er enig med hr. Børn Elmquist i, at efter at Rigsrevisionen er overflyttet til Folketinget, er der bestemt kun grund til at rose dens rolle. Også tidligere var Rigsrevisionens arbejde ganske fornuftigt og godt, men der var et problem med, hvor den rent faktisk hørte hjemme. Men nu hører den altså under Folketinget.

Endelig har vi vores statsrevisorer, hvis arbejde er af meget høj kvalitet, og selv om det er politisk udpegede statsrevisorer, er det altid særdeles lødigt arbejde, de leverer.

Men ud over, at disse instanser behandler de forskellige rapporter osv. om bevillingsadministrationen, bliver tingene sendt til fornyet behandling i Folketingets Finansudvalg og efterfølgende i Folketinget. Det vil altså sige, at hele Folketinget – ikke kun regeringen, ikke kun administrationen, men alle ned til det enkelte folketingsmedlem – har fuld indsigt i, hvad der foregår, og fri adgang til at rejse enhver sag.

Lige præcis adgangen til at rejse sager er noget, der ofte bliver udnyttet i Folketinget, og på det punkt er vi for alvor et parlament, der adskiller sig fra mange andre. Der er ikke ret mange andre steder, man har fri adgang til at drage ministrene til ansvar gennem mundtlige og skriftlige spørgsmål eller gennem forespørgselsdebatter som den, vi har i dag, og man kan endda oven i købet stille en mistillidsdagsorden til en minister, hvis man mener, der ikke er handlet rigtigt i en konkret sag.

Man hvad vigtigere er: Pressen har fuld indsigt i behandlingen af alt dette, og det betyder, at offentligheden også får indsigt i, hvad der foregår. Netop samspillet mellem oppositionen og pressen er jo ofte anledning til, at sager rejses politisk, og at offentligheden får kendskab til, hvad der foregår.

Det hænder efter vores opfattelse alt for tit, men det hænder altså, at der kommer sager frem, hvor det viser sig, at der enten administrativt eller politisk er begået fejl. De administrative fejl kan ofte bestå i, at man ikke har informeret på tilfredsstillende måde eller ikke har haft bevillingsadministrationen i orden, hvorimod de politiske fejl er af en lidt anden karakter. I nyere tid er det værste eksempel nok, da Udenrigsministeriet i ren og skær euforisk begejstring over, at Muren var faldet, og at der opstod nye, spændende demokratier i Østeuropa, ønskede at oprette repræsentationer alle steder. Man ønskede at være med til at skrive verdenshistorie, men man glemte at lægge vejen forbi Folketinget og bede om de 80 mio. kr., projektet kostede.

Konsekvensen var, at sagen blev meget grundigt undersøgt i Folketinget og i Folketingets Finansudvalg. Ministeren fik en næse, og bevillingsadministrationen i Udenrigsministeriet blev lagt om. Jeg mener derfor, at vi kan være tilfredse med hele administrationen af tingene, kontrollen og den måde, tingene revideres på.

Det element, der så til gengæld mangler efter Fremskridtspartiets opfattelse, er konsekvensen.

Når det bliver konstateret, at en minister har begået politiske fejl som f.eks. i forbindelse med administrationen af Udenrigsministeriets bevillinger, bør man overveje, om den minister skal fortsætte, om forseelsen er så alvorlig, at det bør få politiske konsekvenser for vedkommende. Det er sket i andre sager.

En skatteminister måtte gå af, fordi man havde haft en såkaldt kreativ bogføring, hvor man ikke havde bogført edb-udgifter og andet på det korrekte finansår. Så det sker altså, at den politiske ledelse – i dette tilfælde personificeret i ministeren – kan blive stillet til ansvar i Folketinget, og at den ledende statsminister kan være nødsaget til at finde en anden minister til det pågældende område.

Tilbage er der så embedsværket, og dér er det jo desværre sådan i det danske system, at hvis en embedsmand laver en lille fejl, har det den konsekvens, at vedkommende måske ikke bliver forfremmet så hurtigt som kollegaerne. Hvis vedkommende laver en stor fejl, så kan det have den konsekvens, at vedkommende får en næse, og hvis man laver en rigtig stor fejl, så bliver man forfremmet, for så er man i den situation, at den pågældende afdeling ikke længere ønsker at have vedkommende.

Ofte er overenskomster eller tjenestemandregler til hinder for, at man simpelt hen kan afskedige en uduelig medarbejder. I stedet for forfremmer man sig så ud af problemerne, og det synes vi ikke er tilfredsstillende.

I det private erhvervsliv er det sådan, at for de medarbejdere, som er årsag til fejladministration, til, at der er blevet begået store fejl, som i dette tilfælde med statens økonomi ofte kan være i millionklassen, får det den konsekvens, at vedkommende må ud og finde sig et andet arbejde. Man ønsker ikke, at ansættelsesforholdet skal fortsætte.

Vi synes, det er alt for sjældent, at den konsekvens bliver draget, når det drejer sig om staten og den offentlige sektor, ikke fordi man skal rende rundt og fyre medarbejdere på må og få, men fordi det skal have den præventive virkning, at andre medarbejdere i deres daglige arbejde er langt mere påpasselige med at sørge for, at de bevillingsregler, der findes, bliver overholdt, og derudover også, fordi det over for de medarbejdere, der hver dag passer deres arbejde til punkt og prikke og ikke begår fejl, er stærkt demoraliserende, at det for den kollega, der ved sløset omgang med bevillingsreglerne går hen og begår fejl, fejl, som måske bliver hæf-

tet på hele afdelingen, ikke får anden konsekvens, end at vedkommendes karriereforløb måske bliver bremset et enkelt år eller to.

Vi har altså den opfattelse, at man fra politisk side – og det er jo i praksis fra ministerens side – bør være parat til oftere at skride ind med afskedigelse af disse medarbejdere, også selv om det har den betydning, at man på grund af tjenestemandregler osv. kan være nødsaget til i en periode at have medarbejderen parkeret ved andet underordnet arbejde.

Men tilbage til det, der er blevet rejst spørgsmål om i dag: Hvad kan vi gøre, for at de her ting fungerer bedre? Her er det Fremskridtspartiets opfattelse, at det bedste, vi kan gøre, er at sørge for, at de ministre, som i det daglige har det politiske ansvar for ledelsen af de forskellige ministerier og de mange afdelinger, også lever op til det ansvar, og at de, når Folketinget rejser spørgsmål om den konkrete administration, giver Folketinget fuld indsigt og lødige besvarelser af de spørgsmål, der bliver stillet.

Vi synes, der alt for ofte sker det, at man fra ministeriernes side forsøger at svare udenom. Man er godt klar over, at der måske er et problem, stort eller lille, og i stedet for at erkende det skal man ofte trækkes gennem en langsommelig proces, hvor Folketingets udvalg og offentligheden, ofte med inddragelse af pressen, skal fremlægge og selv fremdrage de mange dokumenter, som påviser, at fejlen er blevet begået.

Det står – frit citeret – i ministeransvarlighedsloven, at ministeren har pligt til af egen drift at oplyse Folketinget fuldstændigt om en sag. Det synes vi ikke altid er tilfældet. Folketinget må ofte selv grave de spadestik, der skal til, før man får en sag belyst.

Dér burde læren for de enkelte ministre være, at ærlighed belønnes. Hvis ministeren fra første færd erkender, at der er begået en fejl, og lægger relevante dokumenter frem for Folketinget, tror jeg, at resultatet vil blive respekteret i Folketinget, og så slipper vi for disse langsommelige og tit meget omfattende sager, der kommer ud af det.

Til sidst skal jeg sige om de to fremsatte dagsordensforslag, at vi da havde håbet på, at de kunne være blevet sammenskrevet til én dagsorden. Men det er ikke tilfældet, vi skal stemme om dem enkeltvis, og Fremskridtspartiet kan støtte begge dagsordener.

Bruno Jerup (EL):

Hr. Kim Behnke præsenterede bl.a. nogle interessante forfremmelsesmetoder inden for statsadministrationen og ministerierne. Jeg ved ikke, om det har sin rigtighed, men i hvert fald kan man sige, at der også findes andre steder, hvor man har en interessant måde at klare fejltagelser på.

Hr. Kim Behnke nævnte, at det private erhvervsliv havde en speciel god metode. Jeg mener da, jeg kan huske mere end ét eksempel, hvor en erhvervsleder har formået at spille op til mange milliarder væk, hvorefter vedkommende fik nogle millioner i gyldent håndtryk for at gå sin vej. Den måde kender man åbenbart også i andre kredse. Så jeg tror, jeg må sige, at der er nogle lidt underlige metoder begge steder, hvis vi endelig skal fremhæve et eller andet.

Men derudover skal der selvfølgelig ikke herske tvivl om, at vi fra Enhedslistens side også mener, at det er vigtigt, at man får styrket den interne kontrol. Det er klart, at det er uacceptabelt, hvis det er sådan, at der sker fejl og måske decideret ting, som ikke kun er fejl, men rent faktisk også er på grænsen af det, der hedder fejl, og som måske egentlig er en bevidst flytten rundt på nogle poster.

Det er klart, at hvis statsrevisorerne får øje på den slags ting – og det har de jo gjort i rimelig grad – skal det påpeges. Jeg mener også, og det er en kommentar til hr. Thulesen Dahl, at det er klart, at den slags må i en eller anden forstand få nogle konsekvenser. Men det er jo ministrene, som må sørge for, at det får nogle konsekvenser, hvis det er noget, der er vidtrækkende.

Som også andre ordførere har været inde på: Hvis ministeren så ikke drager konsekvenserne af nogle grove fejl over for den pågældende, så er der ikke andet at gøre, end at både hr. Thulesen Dahl og andre må tage det op politisk. Det er den måde, man gør det på, hvis man finder, at der ikke bliver reageret på det.

Man kan jo se, at næsten alle de sager, som har været fremme, og som hr. Thulesen Dahl også selv nævnte, har været oppe og været vendt politisk, hvor der også har været stillet krav om, at det skulle få konsekvenser for den ene og den anden og den tredje og også gerne for ministeren som regel, hvis man kunne få fat i ham eller hende.

Så jeg synes sådan set, at kravet om, at det er meget vigtigt, at der i dagsordenen står det sidste lille par ord om, at det skal have konsekvenser, egentlig er unødigt, i og med at jeg går ud

fra, at det er underforstået, at hvis man laver grove fejl, får det konsekvenser. Det bør det få for alle mennesker. Hvis de laver grove fejl enten bevidst eller ubevidst, kan de naturligvis ikke bare fortsætte med det.

Vi har ikke tænkt os at holde en lang tale om, hvordan statsrevisorerne arbejder. Vi mener, at det er en utrolig god institution, og det har også vist sig, at den faktisk har formået at afsløre en hel del ting i tidens løb, som har dannet grundlag for at undersøge nogle af de spørgsmål. Man kan sige, at det faktisk ikke er så sjældent, at halvstore eller store politiske sager har deres udspring i, at statsrevisorerne bemærker nogle ting, som de synes er mærkelige, eller som er unacceptable.

Så det, vi kan sige, er: Vi synes, det er godt, at Folketingets flertal nu kan enes om, at der skal være en opstramning af den interne kontrol, og at vi også tager til efterretning, at det er kritisabelt, at der stadig væk forekommer lemfældig omgang med bevillingssystemet. Det er sådan set, hvad vi vil sige om denne dagsorden.

Lisbeth Arbøl (CD):

Jeg vil starte med lige at sige et par ord til hr. Thulesen Dahl; det er man næsten nødt til efter denne her noget populistiske opregning af diverse sager.

Hr. Thulesen Dahl kritiserede, at sundhedsministeren ikke på et tidligere tidspunkt havde sikret, at f.eks. habilitetsproblemer ikke opstod som i sagen om AIDS-sekretariatets videoproduktion, hvor noget går tilbage til dengang, hr. Torben Lund var sundhedsminister.

For det første kan man dertil bl.a. sige, at den daværende medicinaldirektør vel også havde et ansvar, og for det andet mener jeg virkelig ikke, man kan anklage sundhedsministeren for ikke at have taget livtag med oprydning og strukturændringer i Sundhedsstyrelsen. Men selv ministre må jo underlægge sig tjenestemandssystemet, og det ved hr. Thulesen Dahl ligesom alle vi andre. Derfor skete der også en kraftig tilkendegivelse, irettesættelse og forflyttelse.

Dernæst vil jeg så gå over til en uddybning af den øvrige del af debatten.

Det ville være urealistisk at tro, at der ikke til tider på trods af den omfattende statslige økonomistyring kunne forekomme kritik af pengemiddeladministrationen i en så stor virksomhed som staten og dens administrative enheder, selv om det naturligvis ville være paradisisk, hvis det overhovedet ikke forekom.

Set på bl.a. denne baggrund kan Dansk Folkepartis forespørgsel i dag til statsministeren og finansministeren forekomme temmelig populistisk, idet adskillige regler, virksomhedsregnskaber, bevillingskontrolberegninger og en grundig og kritisk Rigsrevision gør, at vi stort set ved disse ting i forvejen eller har mulighed for at finde frem til de oplysninger, vi måtte ønske.

At statens administrative enheder så desuden er undergået og undergår moderniseringer i retning af mindre bureaukrati, færre regler og mere decentralisering af kompetence til at træffe beslutninger, resultatkontrakter m.v., uden at forholdene omkring sikkerhed, kontrol og revision med hensyn til regnskabsføring er ændret af den grund, må da være i Dansk Folkepartis interesse. Det er sunde elementer i moderne virksomhedsledelse.

Udvidede virksomhedsregnskaber indeholdende resultatdegørelser m.v. og effektiviseringer er desuden tiltag, som videreudvikles i disse år. Den statslige økonomistyring er ret pålidelig. Alligevel styrkes kontrollen, og resultatopfølgningen og økonomistyrelsen er styrket.

Det vil sige, at selv om det går godt, strammer vi bevidst alligevel op og videreudvikler, og det anser CD for en sund administration. Derfor støtter vi naturligvis den af Socialdemokratiet, SF, Det Radikale Venstre, Enhedslisten og CD foreslåede motiverede dagsorden.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil egentlig gerne sige tak for den debat, vi har haft her i dag.

Den er taget mere seriøst af nogle end af andre. Specielt den sidste ordfører havde nogle kommentarer om Dansk Folkepartis interesse i sagen.

Man kan jo, som også hr. Elmquist var inde på, have en politisk holdning til den offentlige sektors størrelse. Men jeg fornemmer i hvert fald, at de fleste ordførere har været oppe og klart markere, at rod og lemfældighed er noget, der skal forfølges, og jeg håber, at vi med denne forespørgselsdebat har formået at give det klare signal, at Folketinget ønsker at sætte fokus på, at rod og lemfældighed i den offentlige administration ikke må finde sted.

Jeg vil naturligvis godt sige en speciel tak til Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet for, at de kunne støtte Dansk Folkepartis dagsordensforslag i debatten. At man også kan støtte et andet, gør nok, at vi ikke får vores dags-

ordensforslag til afstemning, men støtten til det var der.

Formålet med dette dagsordensforslag var at sikre en langt større konsekvens af statsrevisorerens beretning samt på den anden side sikre en større konsekvens, når der begås alvorlige fejl. Man må også sige, det sidste har været skillelinjen i dagens debat, nemlig på den ene side de partier, som har ment, at man skulle give et signal til regeringen om, at der i højere grad skal skrives ind over for embedsværket, når der sker alvorlige brist, og på den anden side de partier på venstrefløj, som har ment, at man ikke skulle give det signal til regeringen.

Jeg vil sige om det dagsordensforslag, som venstrefløj har fremsat, at Dansk Folkeparti undlader at stemme til det. Det gør vi, fordi vi naturligvis ikke kan gå imod forslaget, som det står, men i og med at vi har ønsket at have den tilføjelse til dagsordensforslaget, som også fremgår af vores eget, at man skal give et signal til regeringen om i højere grad at sætte ind, når der begås alvorlige fejl, kan vi ikke stemme for det.

Lad mig sige til de enkelte ordførere ganske kort, at der var støtte, føler jeg, både fra hr. Tommy Dinesen og i et vist omfang fra fru Pia Gjellerup til, at det er vigtigt at have en egentlig nøjeregnende, kan vi vel kalde det, kontrol og også at bakke op, når der kommer kritiske kommentarer, ud fra den forudsætning, at jo mere vi sikrer indsigt og åbenhed omkring disse forskellige forhold, jo bedre og nemmere er det også at sikre rene linjer med hensyn til, hvad der foregår, og kunne skride hurtigt ind, når der er ved at blive begået fejl.

Lad mig så blot til sidst sige til fru Lisbeth Arbøl fra Centrum-Demokraterne, som i sit ordførerindlæg siger, at forespørgslen havde et populistisk præg – det var ikke helt det ordvalg, men jeg tror, at det var det, der var tanken: Hvis Centrum-Demokraterne ikke mener, at der er foregået kritisable ting i Sundhedsstyrelsen omkring AIDS-sekretariatet og alt det, som vi også har debatteret så voldsomt for et par måneder siden, så forstår jeg da godt, at man ikke kan se noget formål med en forespørgsel som den, vi har rejst her i dag.

Men omvendt: Hvis man kan se, at der er foregået kritisable ting, mener jeg også, at det er helt på sin plads, at man diskuterer også den slags ting under en forespørgselsdebat som den, vi har haft i dag.

Jeg kan så glæde mig over, at der trods alt åbenbart er partier, der mener, at forespørgslen også skal munde ud i en konkret dagsordensvedtagelse. Det må jeg tage som et udtryk for, at Folketingets partier faktisk har ment, at det ikke var helt så dårligt endda at få denne debat her-nede i salen.

Fra Dansk Folkepartis side vil vi i hvert fald forbeholde os retten til en anden gang igen at debattere rod og lemfældigheder i statsadministrationen her i Folketingssalen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 71 af Pia Gjellerup (S), Tommy Dinesen (SF), Bjørn Elmquist (RV), Bruno Jerup (EL) og Lisbeth Arbøl (CD) (se foran) vedtoges med 99 stemmer (S, V, KF, SF, RV, FP, EL og CD); 2 (DF) stemte hverken for eller imod.

Hermed var følgende forslag bortfaldet: Forslag om motiveret dagsorden nr. D 70 af Kristian Thulesen Dahl (DF).

Hermed sluttede forespørgslen.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Trafikudvalget (24/4 96):

Udtræder: Bruno Jerup (EL)

Nyt medl.: Jette Gottlieb (EL)

Det Politisk-Økonomiske Udvalg (24/4 96):

Udtræder: Kim Behnke (FP)

Nyt medl.: Kirsten Jacobsen (FP)

Skatteudvalget (25/4 96):

Udtræder: Kim Behnke (FP)

Nyt medl.: Charlotte Antonsen (V)

Udtræder: Charlotte Antonsen (V)

Ny stedf.: Kim Behnke (FP)

Folketingets næste møde afholdes i morgen,
fredag den 26. april 1996, kl. 10.00.

Mødet hævet kl. 17.19

Angående dagsordenen skal jeg henvise til
den dagsorden, der er opslået i salen.
